

Daniels Bog - Nummer treogtyve

De Spottere

Jeff Pippenger

2023-12-18

Søster White påpegede, at når de store bygninger i New York City blev styrtet omkuld, ville Åbenbaringen kapitel atten, vers et til tre, blive opfyldt.

Og derefter så jeg en anden engel stige ned fra himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store, og det er blevet en bolig for dæmoner og et tilholdssted for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og hadefuld fugl. Thi alle folkene har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige af overfloden af hendes vellyst. Åbenbaringen 18:1–3.

Inden den 11. september 2001 havde jordens „konger“ allerede bedrevet utugt med den romerske kirke. Efter Anden Verdenskrig udnævnte præsident Harry S. Truman for første gang i 1951 en ambassadør til Vatikanet. Hans forsøg på at etablere et politisk forhold til pavedømmet blev blankt afvist af De Forenede Staters Kongres, men således var det ikke, da præsident Ronald Reagan årtier senere, i 1984, udnævnte en ambassadør til Vatikanet. I 2001 havde alle nationer bedrevet utugt med Vatikanet ved at etablere et diplomatisk forhold til Tyrus' skøge.

Indtil den 11. september 2001 havde alle „nationer“ drukket af hendes utugts vredes vin. Babylons vin repræsenterer alle de forskellige falskheder, som pavedømmet fremsætter, men den ene særlige slags vin, der identificeres i disse vers, er hendes utugts vredes vin. Pavedømmets vrede er dets forfølgelse af dem, det er uenig med. Det udfører sin forfølgelse ved at benytte statens magt til at udføre sit beskidte arbejde. Hendes vredes vin er hendes særlige flaske med vildfarelse, som repræsenterer handlingen at anvende staten imod dem, som hun anser for kættere.

I tidsrummet fra 11. august 1840 til og med 22. oktober 1844 blev milleritiske adventisme, som var blevet kaldt ud af mørketiden, og som var adskilt fra de protestantiske kirker, der da blev Roms døtre, til det sande protestantiske horn på det nyligt fremkomne jorddyr. Peter identificerer kendetegnene ved dette nyudvalgte Guds folk som en nation.

Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket ind i sit underfulde lys; I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:9, 10.

Pr. 11. september 2001 havde Syvendedags Adventistkirken allerede og ofte benyttet De Forenede Staters regerings politiske struktur til at angribe dem, som den anså for kættere. Længe før 2001 havde adventisterne allerede drukket af Babylons særlige vin, som repræsenterer anvendelsen af statsmagt til at angribe dem, som den anså for kættere.

Efraim er et symbol på Jeroboams og Israels nordriges oprør, og Esajas indleder kapitel otteogtyve med at henvende sig til Syvendedags Adventistkirken som Efraims drukkenbolte.

Ve over hovmodets krone, Efraims drankere, hvis herlige pragt er en visnende blomst, som er på toppen af de fede dale hos dem, der er overvundne af vin! Se, Herren har en, som er vældig og stærk; som et haglvejr, et ødelæggende uvejr, som en oversvømmende flod af vældige vande skal han slå den til jorden med magt. Hovmodets krone, Efraims drankere, skal trampes under fødder; og den herlige pragt, som er på toppen af den fede dal, skal være en visnende blomst og som den tidlige frugt før sommeren; når den, som ser den, får øje på den, sluger han den, mens den endnu er i hans hånd. På den dag skal Hærskarers Herre være en herlighedens krone og en skønhedens diadem for resten af sit folk, og en dommens ånd for den, som sidder i dommersædet, og styrke for dem, som driver striden tilbage til porten. Men også de farer vild ved vin, og ved stærk drik kommer de på afveje; præsten og profeten farer vild ved stærk drik, de er opslugt af vin, de kommer på afveje ved stærk drik; de farer vild i syn, de vakler i dom. For alle borde er fulde af opkast og urenhed, så der ikke findes et rent sted. Esajas 28:1–8.

Det tredje ve ankom den 11. september 2001, og det ramte „kronen“, som repræsenterer lederskabet for „Efraims drankere“. Det angreb ikke kirkens hovedkvarter i Maryland med et fly fuldt af brændstof, men det markerede deres manglende evne til at erkende, at islams ankomst som det tredje ve var begyndelsen på budskabet om den sildige regn fra den tredje engel. Begyndelsen på selve det budskab og det værk, som de bekender, at de er blevet oprejst til at forkynde. De identificeres ikke blot som kronen, der repræsenterer lederskab, men som „hovmodets krone“, hvorved den ene af de to klasser af tilbedere identificeres, som blev og bliver frembragt i debatten i Habakkuks andet kapitel. Den 11. september 2001 indtog Habakkuks vægte deres poster i slaget ved porten.

Jerusalems porte er dér, hvor samhandelen blandt Jerusalems folk fandt sted. Slaget ved portene repræsenterer den „debat“ i det foregående kapitel i Esajas, som begyndte på østvindens dag (islams dag). De to klasser af Habakkuks tilbedere i afsnittet er repræsenteret ved to kroner. Efraims drankere, som på det tidspunkt allerede havde taget statsmagten i brug for at vinde deres argumenter imod dem, de havde anset for kættere, sættes i kontrast til Herren Hærskarers krone. Når Kristus fremstilles som Herren Hærskarers, er det et symbol på hans gerning som fører for sin hær. Slaget ved porten er den krigsførelse, som fremstilles ved debatten om sand og falsk teologi.

Det er ikke blot Generalkonferensens ledelse, der fremstilles som Efraims drankere, men også præsterne (det pastorale præsteskab) og profeterne (teologerne og underviserne) er kommet på afveje gennem stærk drik. Som Esajas siger i de indledende vers af sin profeti, er det hele kirken.

Det syn, som Amos' søn Esajas så om Juda og Jerusalem i de dage, da Uzzija, Jotam, Akaz og Ezekias var konger i Juda. Hør, I himle, og lyt, du jord! For Herren har talt: Børn har jeg opfostret og opdraget, men de har sat sig op imod mig. Oksen kender sin ejer, og æslet sin herres krybbe; men Israel kender ikke, mit folk forstår ikke. Ve det syndige folk, et folk tynget af misgerning, en slægt af onde, børn som handler fordærveligt! De har forladt Herren, de har vakt Israels Hellige til vrede, de er veget bort og tilbage. Hvorfor vil I slås mere, når I blot bliver mere og mere frafaldne? Hele hovedet er sygt, og hele hjertet svagt. Esajas 1:1–5.

Den syndige nation er syg og har overskredet den tid, hvor nogen lægedom kunne tilvejebringes, som ville forandre hendes hjerte og sind. Esajas påpeger, at drankerne er kommet bort fra vejen, og vejen identificeres af Jeremias som de „gamle stier“. Den 11. september 2001 begyndte den sildige regn at falde, og Jeremias angiver, at det er, når vi vandrer på de gamle stier, hvilket er den „vej“, som drankerne er kommet bort fra, at vi finder resten af den sildige regn.

Så siger Herren: Stå på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Også vægttere satte jeg over jer og sagde: Lyt til basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke lytte. Hør derfor, I folk, og vid, du menighed, hvad der er iblandt dem. Hør, du jord: Se, jeg vil bringe ulykke over dette folk, frugten af deres tanker, fordi de ikke har lyttet til mine ord, ej heller til min lov, men forkastet den. Jeremias 6:16–19.

Efraims drankne er kommet ud af vejen den 11. september 2001 og har vendt sig „bort bagud“ i 1863, da de indledte processen med at forkaste de „gamle stier“. Det er på de „gamle stier“, at hvilen og vederkvælgelsen fra den sildige regn findes, og den regn begyndte netop på det tidspunkt, da „Veet“ blev udtalt over dem. Islams tredje „Ve“ var uigenkendeligt for Efraims hovmodige krone, for de havde gradvist forkastet de grundlæggende sandheder, som identificerer Islams rolle i profetien. Jeremias fastslår, at Herren på den tid oprejste vægttere, som er Habakkuks vægttere, og de forkyndte for Efraims drankne i slaget ved portene, at de måtte lytte til basunens røst. Det tredje „Ve“, som indtraf den 11. september 2001, var den syvende basun.

Esajas påpeger, at „de er kommet bort ved stærk drik; de farer vild i synet, de snubler i dommen. Thi alle borde er fulde af opkast og urenhed, så intet sted er rent.“ Det forfalskede bord, som blev indført i 1863, som fjernede „de syv tider“ og krævede et forklarende håndblad ledsagende det, repræsenterer forfalskningen af Habakkuks to hellige tavler; men de forfalskede „borde“, som drankerne har taget i brug, er fulde af opkast, og de farer vild i synet. Habakkuks og Jeremias vægttere fik besked på, at de i striden om metodologien skulle skrive „synet“ på „tavler“, men drankerens forfalskede tavler fremviser et vildfarent syn.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men den, der holder loven, han er salig.
Ordsprogene 29,18.

Efraims drankne har forkastet Guds lov, men sammenhængen i „striden“, i slaget ved porten, er Guds profetiske lov, sådan som den er repræsenteret ved den metodologi, der blev etableret i den første og den tredje engels bevægelse. Efter at Esajas i de første otte vers i kapitel otteogtyve har fastlagt rammen, identificerer han dernæst den metodologi, som er den sildige regn, og identificerer specifikt de drankne som de „spottere, som hersker“ „i Jerusalem.“

Hvem vil han lære kundskab, og hvem vil han give forståelse af læren? Dem, der er vænnet fra mælken, og taget fra brysterne. For bud må komme på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; lidt her og lidt der. For med stammende læber og med et andet tungemål vil han tale til dette folk. Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre. Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; lidt her og lidt der; for at de skulle gå og falde baglæns

og sønderslås og fanges i snare og tages til fange. Derfor, hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, som er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet pagt med døden, og med dødsriget har vi truffet overenskomst; når den overskyllende svøbe drager igennem, skal den ikke nå os; for vi har gjort løgnen til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os. Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnestein, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste. Og retten vil jeg gøre til målesnor og retfærdigheden til lodsnor; og haglet skal feje løgnens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet. Og jeres pagt med døden skal omstødes, og jeres overenskomst med dødsriget skal ikke blive stående; når den overskyllende svøbe drager igennem, da skal I blive nedtrådt af den. Esajas 28:9–18.

„Debatten“ defineres her i termerne: „hvem skal han lære kundskab? og hvem skal han få til at forstå læren?“ „Hvem“ henvender sig til de potentielle elever, men emnet handler om at forstå læren, som er kundskab. Når Daniels bog åbnes, sker der en forøgelse af kundskaben, hvilket repræsenterer en øget forståelse af sandhederne i Guds Ord. Ordet „lære“ betyder et sæt af trosforestillinger, principper, undervisninger eller regler, som danner et bestemt tankesystem eller en sammenhængende kundskabsmængde. For at forstå bibelske „læresætninger“ er det nødvendigt med en bibelsk metode til at danne denne kundskabsmængde.

Metodologien identificeres som: »bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, og der lidt.« Den metode, der identificerede 11. september 2001 som ankomsten af det tredje »Ve«, er baseret på at sammenføre den profetiske linje for det første »Ve« med den profetiske linje for det andet »Ve«, hvilket frembringer to vidner om linjen for det tredje »Ve«. Denne metode er prøven på den »debat«, som frembringer to klasser af tilbedere, for »Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, og der lidt; for at de kunne gå og falde baglæns og blive sønderbrudte og fanget i snaren og taget.«

De fem anstød blandt de spottere, som hersker over Jerusalem, repræsenterer de fem dårlige jomfruer. Metodologien er tydeligvis en prøve, for Efraims drankere forkastede Jeremias gamle stier, nægtede at høre på vægternes trompetadvarsel, frembragte forfalskede borde og indgik en pagt med døden, på samme tid som de, der bar Hærskarers Herres krone i slaget ved porten, indgik en livspagt.

Den 11. september 2001 begyndte den sene regn, som er hvilen og vederkvælgelsen, at falde, og beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte. Den indledte en strid om de fulde fra Efraims metodologi og den metodologi, som er repræsenteret ved Elias-budbringeren. „Mange“ vil falde sammen med de fulde, men de få, som vil blive udvalgt, er dem, der bier på Herren.

For Herren talte således til mig med stærk hånd og formanede mig, at jeg ikke skulle vandre på dette folks vej, idet han sagde: I skal ikke kalde det sammensværgelse, som dette folk kalder sammensværgelse; frygt ikke det, som de frygter, og vær ikke forfærdede. Herren, Hærskarers Gud, ham skal I holde hellig; lad ham være jeres frygt, og lad ham være jeres rædsel. Og han skal være en helligdom; men også en anstødssten og en forargelses klippe for begge Israels huse, en fælde og en snare for Jerusalems indbyggere. Og mange iblandt dem skal snuble og falde og sønderbrydes og blive fanget i snaren og blive grebet. Bind vidnesbyrdet sammen,

forsegl loven blandt mine disciple. Og jeg vil bide på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil sætte mit håb til ham. Esajas 8:8–17.

Helt sikkert stemmer Esajas overens med sine egne ord, således at de mange, der falder i kapitel otteogtyve, er de samme, som falder i kapitel otte. I kapitel otte finder vi, at deres fald finder sted i besejlingstiden, som begyndte den 11. september 2001. Advarslen i kapitel otte er ikke at vandre på dette folks „vej“, for de er dem, der nægtede at vandre på Jeremias' vej om de gamle stier, hvor budskabet om den sildige regn findes. De, der falder i kapitel otte, er dem, som stoler på forbundet, der repræsenterer Babylons særlige vin, hvilket repræsenterer et forbund mellem kirke og stat med det formål at modstå dem, der anses for kættere. Det, som får dem til at snuble i kapitel otte, er anstødsstenen, der repræsenterer den allerførste forkastelse af grundlæggende sandhed i 1863, „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, som blev forkastet af „bygmestrene“ i 1863. I denne forkastelse vendte de tilbage til frafalden protestantisk metodologi for at forkaste det budskab, som engle gav til William Miller.

I kapitel otteogtyve frembringer forkastelsen af stenen dommen ved den oversvømmende svøbe, som er det bibelske symbol på dyrets mærke, der begynder ved søndagsloven i De Forenede Stater og derpå oversvømmer hele verden. Ved søndagsloven skal den pagt, som adventistkirken har indgået med „døden“ og „dødsriget“, fejres bort. Når de berusede i Efraims pagt med døden fejres bort, vil deres „løgnens tilflugt“ blive fjernet. „Løgnens tilflugt“ fremstilles af apostlen Paulus som den løgn, der fremkalder en kraftig vildfarelse, og den kraftige vildfarelse, der udgydes over de spottere, som hersker i Jerusalem, er et svar på deres had til sandheden.

ham, hvis komme sker efter Satans virke med al kraft og tegn og løgnagtige undere, og med al uretfærdighedens forførelse hos dem, der fortabes, fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, for at de kunne blive frelst. Og derfor skal Gud sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnet, for at de alle skal blive fordømt, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden. Men vi er skyldige altid at takke Gud for jer, brødre, som er elskede af Herren, fordi Gud fra begyndelsen udvalgte jer til frelse ved Åndens helliggørelse og tro på sandheden. Dertil kaldte han jer ved vort evangelium, for at I skulle opnå vor Herre Jesu Kristi herlighed. Derfor, brødre, stå fast og hold jer de overleveringer efterrettelige, som I er blevet undervist i, enten ved ord eller ved vort brev. 2 Thessalonikerbrev 2:9–15.

„Løgnenes tilflugt“, som frembragte den „stærke vildfarelse“, medfører til sidst straffen i form af den snart kommende søndagslov. Apostlen Paulus identificerer den klasse, som ikke elsker sandheden, og en klasse, som helliges ved sandheden, og henviser således til de to klasser i striden i Habakkuks andet kapitel. I kapitel niogtyve begynder Esajas med at fordoble ordet Ariel, som er et andet navn for Jerusalem.

Ve Ariel, Ariel, den stad, hvor David boede! Læg år til år; lad dem slagte slagtofre. Esajas 29:1.

Den symbolske fordobling af „Ariel“ (byen Jerusalem) fordømmes endnu en gang ved et „ve“. Drabene på ofre „år efter år“ repræsenterer det fremadskridende oprør, som begyndte i 1863. De følgende vers skitserer den dom, der vil komme over Syvendedags Adventistkirken i perioden for

søndagslovskrisen. I vers ni identificeres et „under“, som understreger debatten om metodologi, samtidig med at det også identificerer adventismens oprørske tilstand som et element i Midnatsråbets budskab, hvilket også er forbundet med den anden engel, sådan som det fremstilles ved fordoblingen af „Ariel“ i det første vers.

Bliv stående og undres; råb højt og skrig: de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd og har tillukket jeres øjne; profeterne og jeres fyrster, seerne, har han dækket til. Og alt syn er blevet for jer som ordene i en bog, der er forseglet, som man giver til en, der er lærd, og siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og bogen gives til en, der ikke er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg er ikke lærd. Derfor sagde Herren: Eftersom dette folk kommer nær til mig med sin mund og ærer mig med sine læber, men holder sit hjerte langt borte fra mig, og deres frygt for mig er indlært efter menneskebud, derfor, se, vil jeg atter handle underfuldt med dette folk, ja, underfuldt og forunderligt; for deres vises visdom skal forgå, og deres forstandiges forstand skal skjules. Esajas 29:9–14.

I den „debat“, som blev nedskrevet i kapitel syvogtyve, og som fremstiller argumentet om sand metodologi i modsætning til falsk metodologi, identificeres de spottere, som hersker over Jerusalem, deres drukkenhed som en blindhed, der hindrer adventismens lederskab i at forstå den bog, som er forseglet. Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er den samme bog, og den del af bogen, som bliver åbnet lige før nådetiden afsluttes, er Jesu Kristi Åbenbaring. Den omfatter gåden om „den ottende, som er af de syv“. Den fremstilles ved den „hemmelighed“, som Daniel fik givet at forstå i kapitel to. Den er de Syv Tordners „skjulte historie“. Den er islams budskab i det tredje „Ve“, og budskabet i „Midnatsråbet“.

Den samlede bog Daniel og Åbenbaringen gives til dem, som er blevet repræsenteret ved Sanhedrinet på Kristi tid, og som symboliserer et ledelsessystem, der bekender at opretholde og forsvare Guds sandhed, men som til sidst deltager i korsfæstelsen af Sandheden. Det system, der er forbilledliggjort ved Sanhedrinet, er de spottere, som hersker over Jerusalem. De får den forseglede bog, og deres fornemme, uddannede og lærde svar på, hvad bogen betyder, er, at de ikke kan læse den, for den er forseglet. Derefter gives den samme bog til hjorden, som er blevet oplært til kun at følge dem, der er udskilt som ledere, og deres svar er, at de kun vil forstå den, hvis de spottere, som hersker over Jerusalem, de sidste dages Sanhedrin, fortæller dem, hvad den betyder.

Den metode, som blev givet til William Miller og dernæst til Future for America, er et pejlemærke i den profetiske historie. Det er et pejlemærke, som identificerer et prøvende spørgsmål om liv og død. Uden den rette metode er budskabet om sildigregnen »som ordene i en bog, der er forseglet«. Uden budskabet om sildigregnen er den erfaring, som frembringes af budskabet, umulig at opnå. Denne metode er processen med at bringe profetisk linje over profetisk linje, herfra i Bibelen og derfra i Bibelen. Striden om metoden begyndte, da det første budskab blev bemyndiget, både i de sidste dages begyndelses- og afslutningshistorier.

I Millerbevægelsens begyndelseshistorie begyndte striden den 11. august 1840 og blev gentaget ved afslutningen af den historie i den tidsperiode, hvor den filadelfiske Millerbevægelse overgik til den laodikeiske Millerbevægelse. Striden begyndte igen i den tredje engels laodikeiske bevægelses

historie den 11. september 2001, og den gentages ved afslutningen af denne bevægelse, når den tredje engels laodikeiske bevægelse overgår til de hundrede og fireogfyrre tusindes filadelfiske bevægelse. I Milleritternes indledende prøve og i Milleritternes afsluttende prøve blev prøven fremstillet ved Elias-budbringerens metodologi. Jesus illustrerer som Alfa og Omega altid enden ved begyndelsen.

Metoden med at fremføre linje på linje er den, vi nu vil anvende, når vi i den næste artikel tager Daniel kapitel fire og fem op til overvejelse.

“Ingen har et sandt budskab, som fastsætter tiden for, hvornår Kristus skal komme eller ikke komme. Vær forvisset om, at Gud ikke giver nogen myndighed til at sige, at Kristus udsætter sit komme fem år, ti år eller tyve år. ‘Vær derfor også rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke mener’ (Mattæus 24:44). Dette er vort budskab, netop det budskab, som de tre engle, der flyver midt på himlen, forkynnder. Det værk, der nu skal gøres, er at lade dette sidste nådebudskab lyde for en falden verden. Et nyt liv kommer fra himlen og tager alle Guds folk i besiddelse. Men splittelser vil komme i menigheden. To partier vil blive udviklet. Hveden og ugræsset vokser sammen indtil høsten.

“Værket vil blive dybere og mere alvorligt lige til tidens allersidste afslutning. Og alle, som er Guds medarbejdere, vil kæmpe med den største alvor for den tro, som én gang for alle blev overgivet til de hellige. De vil ikke blive vendt bort fra det nærværende budskab, som allerede oplyser jorden med sin herlighed. Intet er værd at kæmpe for undtagen Guds herlighed. Den eneste klippe, som vil stå fast, er Evighedens Klippe. Sandheden, som den er i Jesus, er tilflugten i disse vildfarelsens dage....”

„Profetien er blevet opfyldt, linje på linje. Jo fastere vi står under fanen for den tredje engels budskab, desto klarere skal vi forstå Daniels profeti; for Åbenbaringen er tillægget til Daniel. Jo mere fuldt ud vi tager imod det lys, som Helligånden har fremstillet gennem Guds indviede tjenere, desto dybere og desto sikrere, ja, ligesom den evige trone, vil den gamle profetis sandheder fremtræde; vi skal være forvissede om, at Guds mænd talte, idet de blev drevet af Helligånden. Mennesker må selv stå under Helligåndens indflydelse for at forstå Åndens udsagn gennem profeterne. Disse budskaber blev givet, ikke for dem, der udtalte profetierne, men for os, som lever midt iblandt scenerne for deres opfyldelse.”

„Jeg ville ikke føle, at jeg kunne fremføre disse ting, dersom Herren ikke havde givet mig dette arbejde at udføre. Der er andre end Dem selv, og mere end én eller to, som ligesom De mener, at de har nyt lys, og som alle er rede til at fremlægge det for folket. Men det ville være Gud velbehageligt, om de tog imod det lys, som allerede er givet, og vandrede i det, og grundfæstede deres tro på Skrifterne, som understøtter de standpunkter, Guds folk i mange år har fastholdt. Det evige evangelium skal forkyndes ved menneskelige redskaber. Vi skal lade englenes budskaber lyde, dem, der fremstilles som flyvende midt på himlen, med den sidste advarsel til en falden verden. Hvis vi ikke er kaldet til at profetere, er vi kaldet til at tro profetierne og til at samarbejde med Gud om at give lys til andre sind. Dette er, hvad vi søger at gøre.“ Selected Messages, bog 2, 113, 114.